

BUĎ ČLOVĚKEM, KTERÝ ČINÍ POKÁNÍ

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“
(Mk 1:15)

Kristus nás učí, že máme konat pokání. Háček je v tom, že pokání nemá nikdo rád. Pokání je překladem řeckého slova metanoia, které znamená „změna smýšlení“. Ježíš nám říká, že musíme změnit své smýšlení, postoje a své životní způsoby. Máme-li se stát Kristovými učedníky, musíme přestat utíkat od skutečnosti, že je náš život hříšný. Musíme s tím začít něco dělat.

Aby byl Bůh Bohem lásky, je třeba, aby nám dal na vybranou; nenutí nás milovat ho, nýbrž nás vybízí, ať ho buď milujeme a posloucháme nebo si zvolíme, že budeme dělat věci po svém. Je to volba mezi smrtí a životem. Připomeňme si, svému v Edenu, kde proti sobě stojí slovo Boha: „Nejezte z něho [stromu], ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli“ a slovo hada, ďábla: „Nikoli, nepropadnete smrti“. (srov. Gn 3:3-4). Proto ho Ježíš označil za „otce lži“ (srov. J 8:44). My víme, že „mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6:23a) a je to jako by Bůh říkal: „Komu se rozhodneš věřit, mně, nebo Luciferovi“? Veškerý hřích je volba mezi Bohem a tím, co není z Boha, tím, co je proti Boží vůli.

Nejjednodušší definice hříchu je neposlušnost vůči Bohu. Dochází k tomu, že si chceme vytvářet vlastní pravidla. Jenže je to Bůh celého vesmíru, který stanoví pravidla a ďábel ten, kdo odmítá naslouchat někomu jinému než sobě. Mimochodem, je fascinující, že rodiče sice Boha neposlouchají, ale sami trvají na tom, aby je poslouchaly jejich děti. Hřích má vždy tři komponenty: je na něm něco dobrého, je na něm něco žádoucího a je na něm něco přinášejícího potěšení. Vždy si vybíráme to, o čem si myslíme, že je to dobré. Chceme jednat dobře. Když hřešíme, je to proto, že to chceme. Vybíráme si to, co je pro nás zdánlivě dobré.

Co s námi hřích udělá? Ze všeho nejdřív nás hřích zabije. Je to prosté. Hřích nás vždycky zabije. Bůh nelže! Dále z nás hřích udělá otroky. „Pravím vám, že každý, kdo hřeší je otrokem hříchu.“ (J 8:34) Jestliže si nemyslíte, že jste otroky hříchu, tak zkuste přestat jen vlastní silou! Následně se cítíme být hříchem pošpinění. Hřích ubližuje duši, způsobuje, že se cítíte v jádru vinní, protože každý z nás má svědomí. Poslední, co nám hřích provádí je, že nás odděluje od Boha. To není trest. Je to naše rozhodnutí, jako bychom dostali otázku: „Komu budeš věřit? Mně nebo Satanovi?“ My se poté rozhodneme a Bůh řekne: „Dobrá, dám ti to, co chceš.“ Pokud nechcete být s Bohem, můžete být od Boha oddělení. To je definicí pekla. Oddělenost od Boha.

Kdyby vám někdo slíbil milion korun za to, že byste v kostele absolvovali všechny mše a adorace v jednom týdnu – nejspíš byste přišli. A pokud byste přišli kvůli milionu korun, proč byste nepřišli jen proto, že milujete Ježíše? Opravdu vás dokáží motivovat peníze více, než Boží láska? Není pak pro nás nedělní mše jen jakousi pojistkou, kdy si „odkrouťte to nutné“ a za to půjdete do nebe? Opravdu chce Bůh jen tohle? Jak to měli farizeové? Dodržovali všechny zákony, a tak si mysleli, že se stanou svatými. Problém byl v tom, že to nedělali z lásky k Bohu, ale z lásky k sobě. Je sobecké obracet se k Bohu jen kvůli strachu z pekla.

Proč nebýt manželovi nebo manželce nevěrný? Protože to říká přikázání? Protože přijdete do pekla? Nebo proto, že ji milujete a nechcete jí ublížit? Dokud nepochopíme, že nejde jen o to, abychom neskončili v pekle, budeme stále hřešit. Ale milujete-li Boha a rozhodnete se ho nezraňovat, protože s ním máte vztah, potom vám zabrání hřešit právě tato láska k Bohu. Musíme se modlit, abychom se do něj zamilovávali den ode dne víc. To je láska, která vás osvobodí!

Jestliže se budete snažit vypořádat se svým hříchem sami, nepodaří se vám to. Být křesťan totiž neznamená být mravný. Samotná mravnost z nás nedělá Kristova učedníka. Kristův učedník je člověk, který je ochotný zemřít sobě a vstoupit do vztahu s Ježíšem. Když se stanete Kristovými učedníky a činíte pokání, znamená to, že se vzdáváte svého starého života a vstupujete do života nového – vstupujete do vztahu lásky.

Když bojujete s hříchem, musíte ustoupit stranou a nechat Krista, ať se s ním vypořádá on. Největším hříchem je zároveň to, co máme nejraději: touha mít svůj život pod kontrolou. Prvním krokem v pokání je dovolit Duchu svatému, aby vás usvědčil z vašeho hříchu. Překonejte svou pýchu a běžte ke zpovědi! A u této zpovědi řekněte: „Tohle jsem udělal, protože jsem se rozhodnul to udělat. Zvolil jsem si hřích. Je mi to líto, a z Boží milosti toho nechám!“ Zkrátka – nevymlouvejte se a kajme se: „Pevně jsem se rozhodl s pomocí Boží už nehřešit. To není stejné jako „budu se snažit nehřešit“, to není pokání. Snažit se nestačí. Jakmile je vám odpuštěno, nezapomeňte jít za Ježíšem a poděkovat mu, že za vás a za vaše hříchy zemřel. A modlete se za to, abyste měli sílu: „Bože, je mi to líto, ale nemám sílu. Jsem rozhodnutý to už nikdy neudělat, ale nemám na to sílu. Musíš mi pomoci.“

Poslední rada: Výborný způsob, jak odolat jeho pokušení, je každý den se modlit modlitbu ke svatému archandělu Michaelovi.

Otázky k zamyšlení:

- 1) Pokud nechodíte pravidelně ke zpovědi, proč ne? Co s tím uděláte?
- 2) Co uděláte proto, aby se vaše rodina dostala do nebe?
- 3) Skutečně milujete Boha nadevše?

Úkoly:

- 1) Každý večer zkoumejte své svědomí a dejte si závazek chodit ke zpovědi alespoň jednou měsíčně.

*Text vychází z knihy **Bud' mužem! Jakým Bůh chce, abys byl** od Larryho Richardse.*